

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 16.

Tredie Session.

23de Møde.

Tirsdagen den 11te November.

(Fortf.)

Beutner (fortsat): Det er endvidere anført, at det vilde især være betænkeligt for Kjøbstadbryggerierne, at der indrømmes Landbryggerierne Tilladelse til at anlægges eller drives lige umiddelbart op paa Byens Grund; men ikke at tale om, at de Omstændigheder, som ere anførte om den Fordeelagtighed, som skulde være paa Landbryggeriernes Side, da aldeles ville bortfalde — thi saa blive jo Forholdene saa at sige ganske de samme (Drif: Nei!), jo! undtagen med Hensyn til Bygningsafgiften og Communeafgifter (Drif: Ja!), — saa er endvidere den Omstændighed forbunden dermed, at Kjøbstadernes Beboere jo saa lettere kunne forsyne sig med Al derfra, og der vil altsaa slet ikke være Noget i veien for, at hele Kjøbstadens Befolkning kunde forsyne sig med Al fra et saadant umiddelbart udenfor Byen liggende Bryggeri. Naar man nu vilde opretholde Kjøbstadbryggerierne i deres Ret, saa var det jo dog kun at paalægge Kjøbstadbeboerne en bebyrdende og besværende Omstændighed, for at komme i Besiddelse af en Fornødenhed, som de maatte sætte høi Pris paa. De andre Poster, som jeg havde høvt i Sindet at imødegaae, ere allerede af en æret Landssthingsmand besvarede.

Wessely: Det er blot et Par Bemærkninger, jeg vil tillade mig, da jeg troer, at man ved første Behandling saalidt som muligt skal gaae ind paa de enkelte Bestemmelser og de Forslag, som ere gjorte, da man derved let kommer til altfor meget at fortabe sig i Details. Jeg skal derfor kun gjøre opmærksom paa, at det ærede Udvalg har indrømmet, at

det var ønskeligt, at en almindelig Ordning af Næringsforholdene fandt Sted. Men, sige de, det er kun under den Forudsætning, at det skeer for alle Næringsforholdene. De indrømme altsaa, at det er betimeligt, at det skeer nu; men de sige, at det er meget farligt, dersom vi gjøre det i det Enkelte. De sige nemlig, at der er det Mislige derved, at man udskyder den almindelige Ordning af Næringsforholdene, naar man ordner det ene Forhold. Ja, det er meget muligt, at man gjør det; men det forekommer mig ikke, at det er noget Beviis derfor. Jeg kan ikke indsee, at det, at jeg ordner den ene Deel af Næringsforholdene, skulde bewirke, at jeg dermed udskyder Ordningen af den anden. Dernæst siger det ærede Udvalg: ja, og ikke blot, at jeg udskyder det, men jeg gjør det meget vanskeligere at ordne Næringsforholdene. Ja, jeg kan heller ikke sige Andet, end at det kan maaskee være saa, men jeg vil dog gjerne bede mig det godtgjort. Jeg kan ikke erkjende den Grund, som her er anført. Jeg kan ikke indsee, at, fordi jeg ordner det ene Næringsforhold, jeg derfor gjør det vanskeligere at ordne de andre. Det forekommer mig snarere, at man kunde argumentere paa den modsatte Maade, at man kunde sige: Naar vi have faaet det ene Næringsforhold ordnet, og det i Praxis har vist sig, hvor gavnligt det har været, saa ville vi meget lettere kunne komme til at ordne de andre. Det forekommer mig virkelig, at denne Argumentation er af den samme Bessaffenhed, som om jeg vilde sige: Vor Industrie og vore Næringsforhold ere nu bundne med 20 forskjelligte Baand. Nu siger man, det er absolut nødvendigt, at alle disse 20 Baand vedblive. Det er rigtigt nok foreslaaet, at det ene af dem skulde løses; men det er klart, at, naar dette ene Baand løses, saa bliver det meget vanskel-